

Κυριακή σήμερα. Των Βαΐων. Έρχεται επί πώλου όνου αυτός που τα έβαλε με τους εμπόρους. Ο κόσμος του αγώνα διεκδικεί την Κυριακή, ο κόσμος των μνημονίων προσπαθεί να γράψει άλλη μια Κυριακή με μαγαζιά ανοιχτά.

Αυτή την Κυριακή, 9 Απριλίου, ολοκληρώνεται το 1ο Συνέδριο της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ. Σε [άρθρο στο left.gr](http://arhro.sto.left.gr) διαβάσαμε μεταξύ άλλων:

Να μου μιλάς πως έρχεται καλύτερη γενιά

Σήμερα ξεκινά το 1ο Συνέδριο της Νεολαίας του ΣΥΡΙΖΑ. Και πολύ καιρό τώρα έχω την απορία γιατί αυτά τα παιδιά έμειναν και δεν επέλεξαν την ευκολία να βγουν εκτός, ούτε συμφώνησαν, ούτε υπέγραψαν τίποτα. Γιατί δεν επέλεξαν την ευκολία της καταγγελίας και να συνεχίσουν να σχεδιάζουν την αλλαγή του κόσμου κουνώντας τα παγάκια στα ποτήρια τους; Γιατί επιμένουν ν' αναζητούν συλλογικές λύσεις στα ατομικά αδιέξοδα; Πού βρήκαν το κουράγιο να προχωρήσουν σε γρήγορη ανασυγκρότηση και αριθμητική;

Τι τους κάνει να προχωρούν σε ριζοσπαστικές επεξεργασίες;

Γιατί με καρτερία δεν απαντούν στη λέζα που έχουν φάει, όταν μόνο 27 από αυτές κι αυτούς έχουν επαγγελματική σχέση ή παρέχουν ως νέοι επιστήμονες τις υπηρεσίες τους στο κυβερνητικό πολιτικό σχέδιο;

Γιατί δεν επέλεξαν το "έξω" με τα κονέ του "μέσα";

Γιατί δεν επαναπαύτηκαν στις δάφνες του παρελθόντος (αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα, άρθρο 16, Δεκέμβρης, Πλατείες, τη μεγάλη πολιτική ανατροπή στην Ελλάδα) και να περιμένουν κάποια στιγμή η Ιστορία να τους καλέσει;

Γιατί επιμένουν να γίνουν η γενιά της δημιουργίας, όταν στα χέρια τους δεν έχουν μια καθαρή νίκη;

Νομίζω πως η απάντηση βρίσκεται ακριβώς στο γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ δεν εγκατέλειψε. Γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ δεν επέλεξε να γίνει μια ακόμη ηρωική στιγμή στη μακρά διάρκεια της ήττας. Αλλά επιμένει να δίνει τη μάχη για να βγούμε από τον ορίζοντά της.

Η ιστορία διαρκεί πολύ. Και η ζωή. Κι ευτυχώς αυτοί οι άνθρωποι θα έχουν την ευκαιρία να ξαναφιλιώσουν, όπως είθισται με τους ανθρώπους της Αριστεράς όταν καταλαγιάζουν τα πάθη και τα αναθέματα. Κυρίως θα έχουν την ευκαιρία ν' αποδείξουν ότι δεν εγκατέλειψαν την κρίσιμη στιγμή.

Μάλιστα. Ενδιαφέρουσες απορίες. Απορούν και οι ίδιοι: Πώς και μένουν τόσοι νέοι στον ΣΥΡΙΖΑ, όταν **μόνο 27 από αυτούς έχουν βουλευτεί επαγγελματικά**; Επιμένουν να ζητούν καλύτερες ατομικές λύσεις στα συλλογικά αδιέξοδα που δημιουργεί η ίδια τους η πολιτική...

Το κείμενο μιλάει από μόνο του, άλλωστε παραθέτουμε στη συνέχεια μια απάντηση από πλέον αρμόδιους. Από εμάς, μόνο ένα σχόλιο: Άστοχος ο ποιητικός τίτλος που διάλεξε η συγγραφέας: **Να μου μιλάς πως έρχεται καλύτερη γενιά**. Πρόκειται για τον ακροτελεύτιο στίχο του τραγουδιού **«Στις λασπωμένες γειτονιές»** που τόσο υπέροχα τραγούδησε με τη χαρακτηριστική φωνή της η Σωτηρία Μπέλλου. Σε μουσική Ηλία Ανδριόπουλου, οι στίχοι της Ελένης Καλαβίτη λένε τα εξής:

Στις λασπωμένες γειτονιές

Μες στα προάστια περνούν βαριά λεωφορεία
κι όταν βραδιάζει χάνεται ο κόσμος στη βροχή.
Μες στις ταβέρνες τις μικρές και μες στη φασαρία
μ' ένα κρασί μου ζήτηγες να ζήσω τη ζωή.

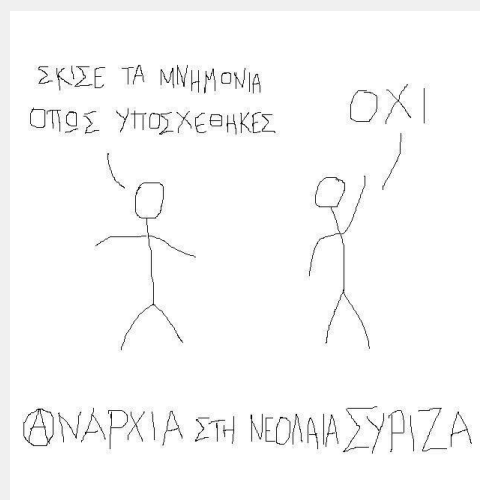
Μέσα στην σκόνης τα γιαπιά και μες στα συνεργεία
δεν έχει γέλιο και χαρά, δεν έχει Κυριακή.
Και σε θυμάμαι στις στοές, εκεί στη Γερμανία
να χάνονται τα νιάτα μας, μακριά στην ξένη γη.

Στις λασπωμένες γειτονιές και στα χαλβουργεία
με δάκρυ φεύγει η ζωή, στη βάρδια, στη φωτιά.
Και σε θυμάμαι δίπλα μου, εκεί στην εξορία
να μου μιλάς πως έρχεται καλύτερη γενιά.

Δεν έχει γέλιο και χαρά, **δεν έχει Κυριακή**, λοιπόν. Άστοχη η επιλογή του τίτλου...

Δύο από τους αποδέκτες όμως της “απαξίωσης” που εκτοξεύει το παραπάνω άρθρο, από αυτούς που «επέλεξαν την ευκολία να βγουν εκτός», αυτούς που επαναπαυμένοι στις δάφνες του παρελθόντος «επέλεξαν την ευκολία της καταγγελίας και να συνεχίσουν να σχεδιάζουν την αλλαγή του κόσμου κουνώντας τα παγάκια στα ποτήρια τους», δίνουν μια πολιτική απάντηση κάνοντας ταυτόχρονα εύστοχη ποιητική ρελάνς με μεσότιτλους από τον **«Ηλεκτρικό Θησέα»** (Γιάννης Μαρκόπουλος - Δημήτρης Βάρος, 1987, παρατίθεται στη συνέχεια ολόκληρο. Να σημειώσουμε ότι εδώ, ο ακροτελεύτιος στίχος λέει: **“Πάρε τηλέφωνο τη μοναξιά σου ή βγες ξανά στον δρόμο της φωτιάς”**):

Μη μου μιλάς για καλοκαίρια: ένα λιβελογράφημα για την Μαρία Μπαλάφα

Πάνος Χριστοδούλου και **Τάσος Κουτσογιάννης**

Ναυάγια ονείρων αρμενίζουν και τα κεφάλια γέμισαν σκουριά

Βρισκόμαστε εν καιρώ κοινωνικής πολυδιάσπασης. Η κοινωνία όχι μόνο δε μπορεί να εκπροσωπηθεί πολιτικά, εν καιρώ κρίσης, και να ταυτιστεί με πολιτικές αφηγήσεις, αλλά ακολουθεί ματαιότητες τύπου Αρτέμης Σώρρα. Παρατηρούνται ακραία κοινωνικά φαινόμενα και συμπεριφορές κοινωνικού κανιβαλισμού και αποχαύνωσης που έχουν περιγράψει πολύ παλαιότερα ως αντίδραση των κοινωνιών στην συσσωρευμένη πίεση από τα πάνω. Μέσα σε αυτή τη συγκυρία, λοιπόν, πραγματοποιείται το συνέδριο της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ, το συνέδριο της κυβερνητικής νεολαίας του μνημονίου 3 και προσεχώς μνημονίου 4. Θα μας περνούσε σχεδόν απαρατήρητο το τι θα κάνουν και τι θα πουν ένα μάτσο κακομαθημένα πλουσιόπαιδα που δεν έχουν καμία σχέση με τους καταπιεσμένους και τον κόσμο της εργασίας, αλλά και της ανεργίας, και για αυτό το λόγο η απήχησή τους αφορά μόνο τον εκλογικό τους μηχανισμό και αυτόν όσο μπορούν να τον αναπαράξουν. Παρόλα αυτά χτες, 7.4.2017, δημοσιεύτηκε άρθρο στελέχους του ΣΥΡΙΖΑ που με «μυξο-δάκρυα» προσπαθεί να επανακτήσει σε επίπεδο εκφοράς δημόσιου λόγου αυτό που το κόμμα της έχει απωλέσει από το καλοκαίρι του 2015 (και ίσως νωρίτερα), το ηθικό πλεονέκτημα.

Με κάτασπρο πανί ένα καράβι από το '50 έχει να φανεί

Στο άρθρο της, η Μαρία Μπαλάφα, παρουσιάζει με γλαφυρό, στα όρια του «Καλημέρα Ζωή», τρόπο το 1ο συνέδριο της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ (ή ότι έμεινε από αυτή). Μας μιλάει για τα παιδιά που θυσιάστηκαν και έμειναν στο ΣΥΡΙΖΑ. Ποιο άραγε να είναι το κόστος αυτής της θυσίας; Σε αντίθεση με όλους εμάς τους ανεπρόκοπους που αποχωρήσαμε. Ποιοι όμως έμειναν; Γόνιμοι μεγαλοαστικών οικογενειών που στον ελεύθερο τους χρόνο ντύνονται αριστεροί, φιλόδοξοι και είναι εν ενεργεία βυσματίες του νέου καθεστωτικού μηχανισμού, παιδιά που η επαγγελματική τους ενασχόληση είναι να παίρνουν σβάρα τα υπουργεία για να βρουν καμιά θέση μετακλητού, με τα προβεβλημένα στελέχη σε ρόλο καθοδηγητών, να είναι άτομα που έχουν κολλήσει μόνο ένσημα ως επαγγελματικά στελέχη.

Για εμάς, λοιπόν, ίσως αποτελεί αφορμή για μια σειρά από λιβελλογραφήματα σε όσες και όσους προσπαθήσουν να αποδείξουν ότι ο γάιδαρος είναι γαιδάρα (με όρους ανατομίας, όχι αυτοδιάθεσης) και πετάει κιόλας. Στο κείμενο 5 παραγράφων της ΜΜ, ανάμεσα σε ξεπερασμένους ρομαντισμούς τύπου «Αριστερά και ο έρωτας» και αοριστίες όπως «είθισται οι άνθρωποι της αριστεράς να ξαναφιλιώνουν», μηδενίζοντας το πολιτικό και άρα το ταξικό υποκείμενο της μονάδας ως κατώτερο της ανθρώπινης υπόστασης, προσπαθεί να μας πει πως «θα ξαναφιλιώσουμε». Επίσης, κάνει αναλυτική αναφορά στο επιχείρημα, που στην κοινωνία μόνο γέλιο προκαλεί, της ανιδιοτέλειας των μελών της κυβερνητικής νεολαίας.

Ανέμισες μια πλαστική σημαία, πίστεψες σε έναν ψεύτικο θεό

Δεν πειράζει. Η καριέρα είναι χολέρα και η αξιοκρατία νόσημα του καπιταλισμού. Αρκεί να γλύφεις τον αρχηγό, να τρως μνημόνια αμάσητα και να βγάζεις μια ανακοινωσούλα ότι κλαίς για όσα γίνονται. Κατά τα άλλα, η κα Μπαλάφα θεωρεί πως όσοι φύγανε μιλάνε για αριστερά παίζοντας με τα παγάκια τους ως άλλοι χομπίστες. Η επίκληση στη ντροπή θα είναι γραφική, αλλά λίγη ντροπή δε βλάπτει. Ζήσαμε τα καλύτερα μας χρόνια, να τρέχουμε από πόλη σε πόλη για την οργάνωση, να είμαστε μέσα στις πορείες και αντί να ζητήσετε συγγνώμη που μας οδηγήσατε στη μεγαλύτερη πολιτική απογοήτευση θέλετε να είστε και από πάνω; Αν όλα αυτά για κάποιον που παρακολουθεί τις εξελίξεις δεν ήταν ήδη αρκετά για να καταλάβει την χυδαιότητα των επιχειρημάτων της ΜΜ, τότε ας αφιερώσουμε κάποιες ακόμα γραμμές για να γίνει αντιληπτό ότι με όρους μεροληψίας υπέρ των φτωχών και κανένα αίσθημα ρεβανσισμού κάποιος πρέπει να της πει:

Όχι Μαρία Μπαλάφα δε θα ξαναφιλιώσουμε, τελειώσατε.

Τελειώσατε επειδή συνεχίσατε να εφαρμόζετε πολιτικές που διώχνουν τους νέους. Έχετε τελειώσει επειδή δε μας πείθει το αναφερόμενο από εσάς για μόνο 27 επαγγελματικά στελέχη γιατί πολύ απλά είναι πολλά

ακόμα σε Πουλαντζά, Περιφέρεια, Μαξίμου, νέα πρωθυπουργικά γραφεία, υπερταμείο (χωρίς υποχρεωτική δημοσιοποίηση ΦΕΚ μάλιστα) και το πιο σημαντικό: τα υπόλοιπα μέλη των οικογενειών, όπως και η πελατειακή πολιτική με τις ΜΚΟ. Όποιος προσκύνησε, αν ήθελε, μπορούσε να βρει θεσάρα σε υπουργείο ή σε διοίκηση οργανισμού. Όσο για τους έξω που τα παίρνουν από μέσα, επειδή η πολιτική καμιά φορά σωματοποιείται κιόλας, εφόσον το επικαλείστε ως επιχείρημα, χωρίς αποδείξεις όμως, να μας πείτε με στοιχεία πού και ποιοι είναι και τι τους θέλετε τόσο αγνοί που είστε.

Δε θα ξαναφιλιώσουμε με εσάς που στείλατε τα ΜΑΤ στις καταλήψεις με όλο το πρωτόκολλο υλοποίησης τέτοιων επεμβάσεων που είχε ο Σαμαράς και ο Δένδιας. Μπαχαλέψατε τις κοιτίδες ανάσας και ελεύθερης ζωής, που «έτρεχαν» και «τρέχουν» κάποιοι από εμάς για να δώσουν και να πάρουν αλληλεγγύη εν μέσω διαρκούς επίθεσης του καπιταλιστικού καθεστώτος και της λούμπεν ελληνικής αστικής τάξης.

Δε θα ξαναφιλιώσουμε με εσάς που νομίζετε ότι με ρομαντισμούς έωλους στην πραγματικότητα, θα πούμε πως «ότι έγινε έγινε» και θεωρείτε ότι «όλοι άνθρωποι είμαστε» και θα τα βρούμε. Γιατί η ζωή μας είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να κάνετε ποίηση. Όχι, λοιπόν, με εσάς, που υλοποιείτε την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ που συνεχίζει μεθοδευμένα να εξυπηρετεί την παράδοση της ελληνικής εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων στην ξένη και εγχώρια ολιγαρχία, δεν έχουμε τίποτα να πούμε.

Ψηφοθηρία, λόγοι και εμβατήρια ποτέ δεν έφεραν την αλλαγή

Μη μας μιλάς για καλοκαίρια, όμως, Μαρία. Ξέρουμε τι κάνατε πρόπερσι το καλοκαίρι, σε ποια υπουργεία κρυφτήκατε και που διοριστήκατε. Οπότε την αγνότητα να την αφήσετε ήσυχη. Μας την καταστρέψατε που μας την καταστρέψατε, μην την επικαλείστε κιόλας. Μόνο παγάκια δεν κουνάνε όσοι και όσες τα κλώτσησαν όλα και έφυγαν και προτίμησαν, ότι κάνουν, να το κάνουν με το σπαθί τους και όχι με μαρμαπάδες από την κορώνη ή από την Άρτα.

Ηλεκτρικός Θησέας σε πηγάδι κι η Αριάδνη έχει μπερδευτεί...

Πήραμε τη δύσκολη επιλογή της απομόνωσης και περιθωριοποίησης από τον μηχανισμό στον οποίο είστε πιστή σα σκυλί και την απήχηση του brand name «Σύριζα» για να ξαναστήσουμε αυτό που η ηγεσία με τους παρατρεχάμενους έκλεψε, παίρνοντας μαζί την ελπίδα και το κουράγιο των καταπιεσμένων στην ελληνική επικράτεια. Δεν πήραμε, λοιπόν, την εύκολη επιλογή της καταγγελίας, αλλά την δύσκολη της αντίστασης. Και επειδή από την αριστερά προέρχεστε και ξέρετε ότι το μικρόβιο της δικαιοσύνης και του αγώνα είναι δυνατότερο από τους εξουσιαστές, ξέρετε ότι η εναλλακτική άποψη για τη χειραφέτηση βρίσκεται σε εμάς και θα σηκώσει κεφάλι ξανά. Και τότε δε θα συμφιλιωθούμε με κανέναν από αυτούς που προσπάθησαν και προσπαθούν, όπως εσείς, να μας λένε πάντα πως είμαστε λάθος. Σε ένα μόνο είχας δίκιο, Μαρία: όντως μπήκαμε άμαθοι στην Αριστερά. Και επειδή είδαμε τι κουμάσια υπάρχουν και εκεί, πλέον θα μαστε πολύ επιφυλακτικοί με τον τίτλο. Θα ζητάμε και πράξεις. Και με τις δικές σας όσα χρόνια και αν περάσουν δε θα συμφιλιωθούμε ποτέ. Γιατί δε μας αρέσουν οι βολεψάκηδες, γιατί δε μας αρέσει να σκύβουμε.

Σκότωσε την ΤΙΝΑ μέσα σου, Μαρία Μπαλάφα.

Κουτσογιάννης Τάσος (πίνοντας μποροβίτσκα με πάγο στο πρώην ανατολικό μπλοκ)

Χριστοδούλου Πάνος (παίζει το παγάκι του σε χλιαρό πράσινο τσάι με άρωμα γιασεμί, καπνίζοντας και αγναντεύοντας μικροαστικές ταινίες του Hollywood)

yabasta.gr

Ηλεκτρικός Θησέας

Με κάτασπρο πανί ένα καράβι απ' το πενήντα έχει να φανεί

και συ βιδώθηκες μες στο λιμάνι με ανθοδέσμη πού 'χει μαραθεί.
Ηλεκτρικός Θησέας σε πηγάδι κι η Αριάδνη έχει μουγκαθεί
ηλεκτρικός Θησέας σε πηγάδι κι η Αριάδνη έχει μουγκαθεί.

Σε εδίκασαν να σπαταλές τα χρόνια σε μια ζωή χωρίς προοπτική.
Χάνεσαι σαν τον γλάρο στην Ομόνοια και όταν ψάχνεις λύση στην φυγή,
πληρώνεις όσο όσο τα διόδια και κομματιάζεσαι στην εθνική.
Ηλεκτρικός Θησέας σε πηγάδι κι Αριάδνη έχει μουγκαθεί.

Ποιος είναι ισοβίτης στο σκοτάδι ποιος αλαφιάζει δίχως πληρωμή;
Ποιος σκύβει στους αφέντες το κεφάλι και ποιος τα βράδια κλαίει σαν παιδί;
Ποιος ονειρεύεται πως κάποιος άλλοι βγαίνουν και κάνουν πρώτοι την αρχή;
Ηλεκτρικός Θησέας σε πηγάδι κι η Αριάδνη έχει μουγκαθεί.

Ναυάγια ονείρων αρμενίζουν και τα κεφάλια γέμισαν σκουριά.

Στα σούπερ μάρκετ τέλειωσε η ελπίδα και συ κοκάλωσες στη σκαλωσιά.
Πού πήγαν οι τριακόσιοι του Λεωνίδα και τι θα πούμε τώρα στα παιδιά;
Ηλεκτρικός Θησέας; Και τα λοιπά.

Φοβάσαι ότι θα `ρθει καταιγίδα και θα μας πνίξει όξινη βροχή,
βάλε σε γυάλα μέσα την πατρίδα και κρύψε την καλά μέσα στη γη.
Μήπως την ψάχνουν σαν την Ατλαντίδα αφού η Πανδώρα ανοίγει το κουτί;

Ηλεκτρικός Θησέας σε πηγάδι κι η Αριάδνη έχει μπερδευτεί.

Ψηφοθηρία, λόγοι κι εμβατήρια ποτέ δεν έφεραν την αλλαγή

για αυτό και χάθηκες στα σφαιριστήρια και μες στα γήπεδα την Κυριακή.
Τώρα καθώς κοιτάς τα διυλιστήρια ρωτάς ποιοι σ' έχουν βάλει στο κλουβί.
Ηλεκτρικός Θησέας σε πηγάδι κι η Αριάδνη έχει τρελαθεί.

Να κλείσεις θες πληγή θανατηφόρα και μες στα "Νέα" ψάχνεις για δουλειά.
Τα δάκρυα σου γίνονται μαστίγια και τον λαιμό σου σφίγγουν σαν θηλιά.
Όσα τα κέρδισες με τα μαρτύρια τα παζαρεύουν πάλι στα χαρτιά,
τρέχεις να ψάξεις μες στα καταφύγια και βρίσκεις μίαν αιχμάλωτη γενιά.

Μια πλαστική ανέμισες σημαία, πίστεψες σ' έναν άγνωστο θεό

κρέμασες το μυαλό σε μια κεραία ειδήσεις σίριαλ και τσίχλα ροκ.
Και πώς θα ξημερώσει άλλη μέρα όταν τα λάθη κλέβουν τον καιρό;
Και πώς θα ξημερώσει άλλη μέρα όταν το ψέμα σέρνει τον χορό;

Ζωγράφισε έναν ήλιο στο ταβάνι, μίλησε με τ' αγέρι της νυχτιάς
και χόρεψε μαζί με τη σκιά σου στους ήχους μιας αδύναμης καρδιάς.
Πάρε τηλέφωνο τη μοναξιά σου ή βγες ξανά στον δρόμο της φωτιάς
πάρε τηλέφωνο τη μοναξιά σου ή βγες ξανά στον δρόμο της φωτιάς.